

[Jes Lunde]

Der er jo et flertal både i Skatte- og Afgifts-udvalget og også her i Folketinget, som mener, at regeringen burde fremsætte det forslag nu. Vi kan se det på betænkningen. Socialdemokratiet og CD har lavet et fælles betækningsbidrag, Fremskridtspartiet har tilsluttet sig intentionerne, og jeg kan på SF's vegne sige, at vi da også er enige i det. Ja, regeringen burde fremsætte forslaget med det samme.

Vi har altså igen den situation, at der er et flertal, der kommer med en opfordring til regeringen, og regeringen er bare tordnende ligeglad.

Det, de gør i regeringen i øjeblikket, det er jo, at de udnytter deres administrative magt til at hindre lovgivning, simpelt hen. Der er et flertal, som ønsker disse ændringer i loven om kartoffelkuren. Flertallet er også nogenlunde enig om, hvad det er, der skal til – kan blive enig om det – men flertallet har ikke den administrative magt til at udarbejde et lovforslag, for det er teknisk komplicerede sager. Hvad gør regeringen så? Ja, den trænerer sagen; den har gjort det helt siden september 1987, og nu opnår den så en yderligere udsættelse indtil oktober, og intet sker.

Det er et udtryk for, at regeringen i stigende omfang udnytter sin magt til i alle sager administrativt at køre til det yderste af, hvad den overhovedet kan. Den sætter sig ud over almindelig parlamentarisk praksis og kører helt til grænsen for at undgå, at der kommer en lovgivning igennem, som den ikke lige synes at den kan tilslutte sig.

Jeg synes, det er meget betænkeligt, at vi får den praksis. Jeg ved ikke, om der er meget at gøre ved det. Jo, det var der, hvis man kunne vælte regeringen, men det er der ikke flertal for i øjeblikket, og så kan man jo ikke udrette meget mere. Vi kan kun beklage, at regeringen indfører den skik herinde, at regeringen altid skal køre til det yderste af den tålmodighed, der er her i Folketinget, og vil forsøge at obstruere det arbejde, der sker her.

Vi kan selvfølgelig stemme for beslutningsforslag nr. B 7; det manglede da bare. Vi opfordrer også til, at der kommer et initiativ på området. Men vi synes, at den langmodighed, der i denne sag er udvist over for regeringen af et flertal, er urimelig. Vi synes, der burde være gennemført en lovgivning på dette område for længe, længe siden.

Glistrup (FP):

Der er nu snart gået 2 år, siden vi i Fremskridtspartiet første gang hørte om den 20-pct.-skat, som vi har til behandling. Og i samfulde 22 måneder har vi haft det samme standpunkt til denne skat, med en styrke, der ikke viger tilbage for hr. Erhard Jakobsens, når han siger, at han er 170 pct. tilhænger af NATO og EF, og hvad der nu ellers kan være tale om.

Vi har konstant og hele tiden været mere end 170 pct. modstandere af den skat, der her tales om, og derfor standser vi ikke vort arbejde vedrørende denne sag, før skatten er rykket totalt op med rode og fuldstændig forsvundet.

Men o.k., vi må jo indrette os efter, at vi må tage nogle enkelte skridt ad gangen for at opnå fremskridtene frem mod det store, forjættede mål, som vi har, og det er også det, der har fundet udtryk i, at vi tilslutter os det foreliggende beslutningsforslag.

For i bund og grund er beslutningsforslaget ulogisk, idet der er den fejl hos forslagsstillerne, at de ikke har kunnet rykke sig ud af den 93-årige tradition herinde i dette hus, som går ud på, at man som den største rubrik i Folketingstidendes registre har noget, der hedder indkomstskat. Og derfor overfører de partier, der nu har stillet dette forslag, deres synspunkter fra indkomstskatten til det, det her drejer sig om. Men det, vi her taler om, og det, der måske vil blive den største rubrik i Folketingstidendes registre for 1987-88, 2. samling, det er en udgiftsskat. For det, vi taler om her, det er en skat på udgifter, og derfor gælder der præcis det modsatte af det, der gælder for en indkomstskat.

Når der er tale om indkomstskat, er situationen nemlig den, at jo mindre afgiftsgrundlag man har, jo mindre skatteevne har man, og derfor er der mindre beskatningsprocenter for små indkomster end for store indkomster. Men når der er tale om udgifter, er det jo præcis det modsatte: Jo større udgifter man har, jo mindre skatteevne har man. Hvis der derfor skal sættes nogen grænse, og hvis det skal være logisk og i overensstemmelse med det, man ellers fører af socialpolitik, skal man ikke lave en bundgrænse, som man er inde på det her, men en overgrænse og sige: Man kan maksimalt komme til at betale 5.000 eller 10.000 kr., eller hvad der nu kunne være tale om, i form af denne 20-pct.-skat. For det er jo hos dem, der har de